

Sygn. akt XVII AmE 72/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania A. C. (1)

z udziałem po stronie odwołującego się Miejskiego Rzecznika Konsumentów w L. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanych:

(...) S.A. z siedzibą w W., (...) Oddział Handlowy w T. Dział Windykacji w J.,

(...) Sp. z o.o. w W. Oddział w T. o wstrzymanie dostaw paliwa gazowego

na skutek odwołania A. C. (1) od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 8 marca 2013 r., znak (...)

oddala odwołanie;

zasądza od A. C. (1) na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 72/13

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 8 marca 2013 r., znak (...), na podstawie art. 8 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po rozpatrzeniu wniosku A. C. (1) w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego nieuzasadnionego wstrzymania w dniu 6 września 2012 r. przez (...) S.A. (...) Oddział Obrotu Gazem w T. dostaw paliwa gazowego do obiektu położonego w L. przy ul. (...) stwierdził, iż wstrzymanie dostaw paliwa gazowego przez (...) S.A. (...) Oddział Obrotu Gazem w T. do ww. obiektu nie było nieuzasadnione.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód – A. C. (1), zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

- 1 naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe jego zastosowanie oraz nieprawidłową jego wykładnię;
- 2 naruszenie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przepisów postępowania, mające lub mogące mieć wpływ na treść wydanej w sprawie decyzji;
- 3 sprzeczność poczynionych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego;

4 dyskwalifikację przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przedstawionych przez powoda w sprawie dowodów oraz brak wskazania przyczyn z powodu których Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zgłoszonym przez powoda dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

5 nierozpoznanie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki istoty sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o:

1 zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że wstrzymanie dostarczania paliwa gazowego do lokalu przy ulicy (...) w L. w dniu 6 września 2012 r. było nieuzasadnione;

2 ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;

3 zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki rażąco naruszył art. 6 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne poprzez bezpodstawne uznanie, że (...) S.A. przed dokonaniem wstrzymania dostaw do lokalu powoda spełniła przewidzianą dla tego typu działania procedurę. Powód wskazał ponadto, że tylko łączne spełnienie wszystkich przesłanek wymienionych w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego stanowi podstawę do wstrzymania dostarczania paliwa gazowego. Powód podkreślił, że zgodnie z treścią punktu IV ust. 2 ogólnych warunków umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z dnia 1 października 2008 r. oraz z dnia 12 października 2011 r. stanowiących integralną część umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego numer (...) z dnia 2 marca 2011 r. na (...) S.A. ciążył obowiązek doręczenia powodowi faktur na podstawie których następowałyby płatności z tytułu realizacji umowy kompleksowej, nie później niż 7 dni przed terminem płatności określonym na tych dokumentach. Powód jednocześnie zaznaczył, że z zapisów pkt IV ust. 2 przytoczonych powyżej ogólnych warunków umowy kompleksowej wynika również jednoznacznie, że wszelkie należności z tytułu dostarczania paliwa gazowego będą regulowane przez powoda wyłącznie na podstawie faktur i w terminach podanych na tych dowodach księgowych. Powód zastrzegł przy tym, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki błędnie przyjął, że należności za dostarczane paliwo powód obowiązany był regulować na podstawie wezwań do zapłaty. Powołując się na powyższe powód stwierdził, że z uwagi na niedoręczenie mu faktury VAT do dnia 4 kwietnia 2013 r. roszczenie (...) S.A. nie jest wymagalne, a co z tym związane nie miał on obowiązku dokonać zapłaty należności. W przekonaniu powoda w przedmiotowej sprawie nie została spełniona podstawowa przesłanka przewidziana w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, tj. zwłoka z zapłatą należności wynikających z faktury VAT, a w związku z tym (...) S.A. nie miało podstaw do wstrzymania dostarczania powodowi paliwa gazowego.

Powód zarzucił również, iż Prezes URE nie wziął pod uwagę faktu, że (...) S.A. w dacie wstrzymania dostaw paliwa gazowego nie posiadał wiedzy o tym czy nadane przez tego przedsiębiorcę przesyłki listowe zawierające wezwanie do zapłaty, zostały skutecznie powodowi doręczone. W związku z tym, w przekonaniu powoda, wstrzymanie dostaw gazu bez posiadania takiej informacji jest działaniem bezprawnym.

Powód zaznaczył ponadto, iż pozwany pozbawił go możliwości zapoznania się z materiałem postępowania, jak również pozbawił go możliwości zajęcia stanowiska w toku sprawy. Nastąpiło to poprzez doręczenie powodowi informacji o możliwości zapoznania się z aktami postępowania administracyjnego ze znacznym opóźnieniem – w ostatnim dniu okresu wyznaczonego na zapoznanie się z aktami, w godzinach popołudniowych, co wykluczyło możliwość zapoznania się przez powoda z dokumentacją sprawy administracyjnej.

Powód podniósł również, że pozwany nie podjął wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz wszystkich okoliczności spornych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, czym naruszył art. 7, 77 i 80 k.p.a.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania.

Pismem z dnia 30 lipca 2014 r. udział w sprawie zgłosił Miejski Rzecznik Konsumentów w L. popierając zarzuty powoda. Wskazał, że przedmiotem zaskarżenia nie jest, jak błędnie uznał Prezes URE w decyzji kwestia odmowy zapłaty czy zwolnienie się z obowiązku płatności za dostarczone paliwo przez konsumenta. Istotą sporu w jego ocenie pozostaje kwestia czy odbiorca (powód w sprawie) pozostawał w zwłoce z zapłatą. Ten warunek determinuje dopiero jego zdaniem, możliwość wstrzymania dostaw gazu.

W dniu 20.10.2014 r. pełnomocnik powoda złożył wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na zachodzący stosunek osobisty o charakterze emocjonalnym tego rodzaju, który mógłby wywołać wątpliwości co do bezstronności sędziego w przedmiotowej sprawie.

Wniosek ten został oddalony Postanowieniem Sądu z dnia 4.11.2014 r. Na Postanowienie to powód wniósł zażalenie, które zostało oddalone Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28.08.2015 r.

W dniu 1.12.2015 r. powód złożył ponowny wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na zachodzący stosunek osobisty o charakterze emocjonalnym tego rodzaju, który mógłby wywołać wątpliwości co do bezstronności sędziego w przedmiotowej sprawie.

Wniosek ten został odrzucony na rozprawie na podstawie art.531 k.p.c. (vide M. Uliasz w Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz Wyd. Beck, prof. dr hab. Andrzej Marciniak, prof. dr hab. Kazimierz Piasecki w Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1–366. Tom I Wyd. Beck, E. Stefańska w Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do artykułów 1–50537. Tom I Wyd. LexisNexis).

Sąd umorzył postępowanie dotyczące wniosku pełnomocnika powoda złożonego w piśmie z dnia 4 grudnia 2015 r., dotyczące zobowiązania go do ustosunkowania się do twierdzeń pozwanego, albowiem wydanie postanowienia w przedmiocie złożenia pisma przygotowawczego Sąd uznał za bezprzedmiotowe (art. 355 § 2 k.p.c.). Powód został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, na której miał możliwość wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej. Odpis odpowiedzi na odwołanie doręczono wraz z pouczeniem powodowi w dniu 14 października 2013 r. (k. 50), w związku z czym, powód miał do tej pory możliwość szczegółowego ustosunkowania się do twierdzeń pozwanego. Nie istniała zatem przyczyna do komunikowania się między stronami po za rozprawą.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – A. C. (1) w dniu 2 marca 2011 r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: (...)) – przedsiębiorstwem obrotu, umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego do mieszkania przy ul. (...) w L., zgodnie z którą (...) (sprzedawca) zobowiązywał się dostarczać paliwo gazowe do ww. mieszkania, zaś A. C. (2) (odbiorca) zobowiązywał się do odpłatnego odbioru tego paliwa za pomocą wskazanych w umowie urządzeń gospodarstwa domowego. Integralną częścią umowy były opracowane przez (...) „Ogólne warunki umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego” (dalej (...)), obowiązujące od dnia 1 października 2008 r. Zgodnie z pkt. III ust. 1 Warunków, odbiorca zobowiązany jest m.in. do terminowego regulowania należności związanych z realizacją Umowy. Zgodnie natomiast z pkt. IV ust. 2, należności z tytułu dostarczania Paliwa gazowego będą regulowane przez Odbiorcę na podstawie faktur wystawianych przez Sprzedawcę lub przez inny podmiot działający na jego zlecenie i w jego imieniu, w terminach podanych na fakturach. Sprzedawca zobowiązuje się do dostarczenia faktur nie później niż 7 (siedem) dni przed terminem płatności określonym na fakturach. **/k. 3-3v, k. 5-8, k. 9-10, k. 21-28 akt adm./**

Wykonując Umowę (...) Oddział Obrotu Gazem w T. Gazownia L. wystawił następujące faktury VAT: nr (...) z dnia 24 stycznia 2012 r. z terminem płatności do dnia 7 lutego 2012 r. na kwotę 54,65 zł – wraz z odsetkami za nieterminowe wpłaty kwota 55,50 zł; nr (...) z dnia 24 stycznia 2012 r. z terminem płatności do dnia 2 kwietnia 2012 r. na kwotę 61,54 zł; nr (...) z dnia 24 stycznia 2012 r. z terminem płatności do dnia 4 czerwca 2012 na kwotę 56,62 zł. Sprzedawcą, jak wynika z ww. faktur było (...) S.A. w W.. **/k. 49-50, k. 53-54, k. 55-56 akt adm./**

Powyższe faktury zostały nadane na adres powoda w dniu 25 stycznia 2012 r. **/k. 49-50, k. 53-54, k. 55-56 akt adm./**

W związku z brakiem realizacji należności wynikających z faktur wysłanych powodowi w dniu 26 stycznia 2012 r. (...) Oddział Obrotu Gazem w T. Gazownia L. w L. wystosował do powoda wezwania do zapłaty: z dnia 28 marca 2012 r. – dotyczące faktury VAT nr (...) oraz noty odsetkowej nr (...), z dnia 22 maja 2012 r. – dotyczące faktur VAT: nr (...) oraz noty odsetkowej nr (...), z dnia 26 lipca 2012 r. – dotyczące faktury VAT nr (...). W wezwaniach tych został powodowi wyznaczony dodatkowych 14 dniowy termin na realizację zobowiązania. Wezwania zawierały ponadto informacje o prawach i obowiązkach stron umowy kompleksowej wynikających z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. **/k. 63-68 akt adm./**

Zarówno faktury VAT, jak również wezwania do zapłaty wskazane wyżej zostały wysłane powodowi na adres: ul. (...), (...)-(...) L., który jak wynika z treści umowy kompleksowej, jest adresem zamieszkania A. C. (1). Powód prowadził wszelką korespondencję pod wskazanym wyżej adresem. **/k. 1, k. 3, k. 11, k. 19, k. 21, k. 29, k. 42, k. 47, k. 73, k. 74, k. 75, k. 76, k. 77, k. 78, k. 79, k. 80-82, k. 85-86, k. 89-91, k. 97-100, k. 101, k. 113-130, k. 135-148, k. 150-152, k. 159-160, k. 162-164, k. 166-168, k. 169, k. 175-181, k. 199 akt adm./**

W związku z brakiem realizacji ww. wezwań do zapłaty na kwotę 117,04 zł, (...) Oddział Obrotu Gazem w T. w dniu 27 lipca 2012 r. wystawił polecenie wstrzymania dostarczania paliwa gazowego do mieszkania przy ul. (...) w L.. Jednostka realizująca - Oddział Zakład (...) w L. wstrzymał dostarczanie paliwa gazowego w dniu 6 września 2012 r. **/k. 70, k. 71 akt adm./**

W związku ze wstrzymaniem dostaw paliwa gazowego do mieszkania przy ulicy (...) w L. powód pismem z dnia 10 września 2012 roku skierował do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki skargę na wstrzymanie do ww. lokalu dostaw paliwa gazowego z dnia 6 września 2012 r. **/k. 1-2 akt adm./**

Do wznowienia dostaw paliwa gazowego do ww. lokalu doszło w dniu 21 września 2012 r. na skutek wydania przez Prezesa URE postanowienia z dnia 18 września 2012 r. (...) nakazującego niezwłoczne podjęcie i kontynuowanie dostaw paliwa gazowego do obiektu A. C. (1) położonego przy ul. (...) w L. do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sporu. **/k. 72, k. 34-36 akt adm./**

W dniu 18 września 2012 r. (...) skierował do (...) za pośrednictwem I. wniosek o udostępnienie informacji przez kogo i w jakim dniu przesyłki zostały odebrane. **/k. 69 akt adm./**

W dniu 4 października 2012 r. Poczta Polska S.A. w odpowiedzi na reklamację (...) wskazała, że wezwanie z dnia 28 marca 2012 r. zostało doręczone powodowi w dniu 2 kwietnia 2012 r. Wezwanie z dnia 22 maja 2012 r. zostało doręczone powodowi w dniu 8 czerwca 2012 r. Wezwanie z dnia 27 lipca 2012 r. zostało odebrane przez matkę powoda pod adresem korespondencyjnym w dniu 16 sierpnia 2012 r. **/k. 150-152 akt adm./**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda na piśmie z dnia 2.12.2015 r. jako spóźnione w myśl treści art. 217 § 2 k.p.c., zważywszy na fakt, iż przesłuchanie powoda w sprawie o sygn. VIII C 1751/14 przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie miało miejsce już w dniu 9 grudnia 2014 r., zaś wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań powoda, jego pełnomocnik zgłosił dopiero w dniu 2 grudnia 2015 r. (k. 235). Jest to wniosek spóźniony z tego względu, że możliwość jego powołania w niniejszej sprawie powstała w ocenie Sądu w dniu 9 grudnia 2014 r. Pełnomocnik nie uprawdopodobnił w żaden sposób, że powołanie tego wniosku nie nastąpiło z jego winy, zaś ewentualne uwzględnienie wniosku nie spowoduje zbędnej zwłoki do rozpoznania przedmiotowej sprawy lub zaszyły wyjątkowe okoliczności, powodujące zgłoszenie wniosku dopiero w tym czasie. Ponadto, zgodnie z art.244 k.p.c., z

dowodu tego jako dowodu z dokumentu wynikać może tylko to co zostało w nim urzędowo zaświadczone, tj., że A. C. (1) złożył na rozprawie w dniu 9.12.2014 r. zeznania określonej treści.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadza się do dokonania wykładni przepisu art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059) - obowiązującym w czasie prowadzenia postępowania administracyjnego i wydaniu przedmiotowej decyzji – w zakresie pojęcia „powiadomienia odbiorcy” o zamiarze wstrzymania dostaw energii oraz ustalenia czy działania powoda podjęte w związku z wstrzymaniem dostaw energii, w szczególności powiadomienie odbiorcy, odpowiadały wymogom określonym w tym przepisie.

W myśl art. 6 ust. 3a P.e. przedsiębiorstwa energetyczne, o których mowa w ust. 1, mogą wstrzymać dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Z treści wskazanego przepisu wynika, że w chwili wstrzymania dostarczania paliwa gazowego odbiorca musi pozostawać w zwłoce przez okres co najmniej miesiąca, a ponadto od chwili doręczenia powiadomienia do czasu wstrzymania musi upłynąć dodatkowy dwutygodniowy termin wyznaczony w powiadomieniu.

Wprowadzenie przepisu o tej treści miało na celu zapobieżenie kształtowaniu zasad wstrzymywania dostaw paliw gazowych w sposób dowolny oraz jednocześnie miało stanowić charakter gwarancyjny i równoważący wobec silnej pozycji przedsiębiorców energetycznych względem odbiorców. Dostęp, m.in. do paliw gazowych ma dla ustawodawcy znaczenie zasadnicze, zaś jego wstrzymanie może nastąpić jedynie w ściśle określonych wypadkach uregulowanych w ustawie, której przepisy winny być interpretowane w sposób ścisły.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż pozwany spełnił łącznie obie wskazane wyżej przesłanki, czyniąc tym samym zadość wymogom ustawowym. Pozwany bowiem w sposób uzasadniony wstrzymał dostawy paliwa gazowego dla odbiorcy A. C. (3).

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również na tej podstawie ustalając stan faktyczny, Sąd kierował się domniemaniem faktycznym. Przewidziane w art. 231 k.c. domniemanie faktyczne jest środkiem dowodowym stosowanym w braku bezpośrednich środków dowodowych, konstruowanym z uwzględnieniem reguł wskazanych w tym przepisie, a tym samym należy do kręgu czynności związanych z dokonywaniem ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Sytuacja uregulowana w ww. przepisie zachodzi wówczas, gdy istotnego faktu dla sprawy nie można udowodnić wprost za pomocą formalnie przeprowadzonych środków dowodowych albo przeprowadzenie takiego dowodu byłoby szczególnie utrudnione, a w ramach całokształtu okoliczności sprawy i na podstawie innego faktu w procesie ustalonego można wyprowadzić logiczny wniosek co do prawdziwości tego faktu.

Zgodnie z treścią art. 231 k.c. Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów, tj. domniemanie faktyczne. Polega ono na tym, że sąd na podstawie ustalenia jednych faktów wnioskuje o istnieniu innych. Sąd ma w takim wypadku zupełną swobodę wnioskowania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego. Musi ono być jednak poprawne z punktu widzenia zasad logiki (zob. uchwała w składzie 7 sędziów Sądu Najwyższego z 21.11.1969 r., III PZP 24/69, Legalis). Generalnie przyjmuje się, że przy konstruowaniu domniemania faktycznego, obok zasad logiki, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia, w szczególności domniemanie faktyczne nie powinno być sprzeczne z tymi zasadami (zob. post. SN z 17.10.2000 r., I CKN 1196/98, Legalis).

W myśl przepisów procedury cywilnej sąd ma obowiązek dążyć do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy i do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych. W tym celu może podejmować czynności dopuszczalne według stanu sprawy, jakie uzna za potrzebne do uzupełnienia materiału i dowodów przedstawionych przez strony i uczestników postępowania (art. 3 § 2 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie faktem poddanym wskazanemu wyżej domniemaniu było stwierdzenie otrzymania przez powoda faktur: nr (...) z dnia 24 stycznia 2012 r. z terminem płatności do dnia 7 lutego 2012 r. na kwotę 54,65 zł – wraz z odsetkami za nieterminowe wpłaty kwota 55,50 zł; nr (...) z dnia 24 stycznia 2012 r. z terminem płatności do dnia 2 kwietnia 2012 r. na kwotę 61,54 zł, na adres wskazany przez powoda. Przesyłki tego rodzaju wysyłane są do odbiorców listem zwykłym, co potwierdził sam dostarczający energię, a co jest powszechnie znaną przez wszystkich korzystających z dostaw jakiegokolwiek energii okolicznością. W szeregu datowanych na 7 września 2012 r. pism powoda, w szczególności pisma (k. 73 akt adm.), a zatem po doręczeniu powodowi wezwań do zapłaty (kwiecień, czerwiec), jak również z wcześniejszego okresu nie wynika bowiem, by powód domagał się doręczenia mu wymienionych wyżej faktur. Jest to znamienne z tego względu, iż powód miał świadomość, że zgodnie z zawartą z dostawcą energii umową, również na nim ciążyą określone w umowie obowiązki z tytułu dostarczania mu energii (w tym wypadku paliwa gazowego), tzn. jest on zobowiązany do zapłaty za dostarczany gaz. Powód domagał się m.in. w tych pismach przesłania pisemnych informacji dotyczących podstaw faktycznych i prawnych upoważniających dostawcę energii do wystawienia dokumentów windykacyjnych (wezwań do zapłaty), co w ocenie Sądu nie zmierzało do wyjaśnienia jakiegokolwiek kwestii. Z doświadczenia życiowego i zasad logiki wynika bowiem, że w sytuacji, gdy przyczyną wstrzymania się z zapłatą byłby brak faktury, to po otrzymaniu wezwania do zapłaty niezwłocznie zażądałby jej doręczenia. Zarówno bowiem wysokość żądanej kwoty jak i tytuł prawny wynikający z zawartej umowy był powodowi znany. Skierowane przez powoda do dostawcy pisma uznać należało za przejaw gry na zwłokę, zmierzającą do opóźnienia działań windykacyjnych zainteresowanego. Późniejsze domaganie się doręczenia faktur stanowiło jedynie element tych działań. Sąd przyjął zatem, że powód otrzymał faktury na wskazany przez niego adres w sposób zwyczajowo przyjęty przez dostawcę energii, tj. listem zwykłym.

W ocenie Sądu, mając na względzie powyższe rozważania, odbiorca dopuścił się zwłoki w zapłacie należności za dostarczoną energię i to co najmniej miesiąc od upływu terminu płatności, gdyż istotnie nie nastąpiła zapłata za faktury wysłane odbiorcy listem zwykłym na podany adres, jak również nie nastąpiła w konsekwencji zapłata po doręczeniu powodowi wezwań do zapłaty. Prawdłowo przyjęto również, iż zapłata nie nastąpiła na łączną kwotę 117,04 zł z tytułu wysłanych do powoda wezwań do zapłaty: z dnia 28 marca 2012 r. – dotyczące faktury VAT nr (...) oraz noty odsetkowej nr (...) na kwotę 55,50 zł oraz kolejnego wezwania do zapłaty z dnia 22 maja 2012 r. – dotyczące faktur VAT: nr (...) oraz noty odsetkowej nr (...) na łączną kwotę 117,04 zł za faktury na kwoty 55,50 zł (kwota z poprzedniego wezwania do zapłaty) i 61,54 zł. Wezwanie z dnia 28 marca 2012 r. zostało doręczone powodowi w dniu 2 kwietnia 2012 r., z kolei wezwanie z dnia 22 maja 2012 r. zostało doręczone powodowi w dniu 8 czerwca 2012 r. Prawdłowo zatem i z zachowaniem wszystkich niezbędnych terminów, polecenie wstrzymania dostaw paliwa gazowego tyczyło się wskazanej wyżej zaległości.

W toku postępowania administracyjnego pozwany nie dysponował informacją czy przesyłki zawierające ww. wezwania do zapłaty zostały powodowi doręczone, przyjmując jednocześnie, że skuteczne doręczenie nastąpiło. Należy jednak stwierdzić, że wstrzymanie dostaw paliwa gazowego nastąpiło bowiem ze względu na brak wpływu środków z pierwszych dwóch faktur i po wyczerpaniu procedury wskazanej w wezwaniach do zapłaty odnoszących się do pierwszych dwóch faktur (łączna kwota 117,04 zł). Powód nie zaprzeczył natomiast, że doręczono mu wezwania do zapłaty, stwierdził jedynie w odwołaniu, że przedsiębiorca nie posiadał wiedzy, czy przesyłki zostały w sposób prawidłowy doręczone odbiorcy. Jak wynika z informacji Poczty w postępowaniu reklamacyjnym, odnoszącym się do terminów doręczenia powodowi wezwań do zapłaty, należy stwierdzić, że zarówno doręczenie wezwania w dniu 2 kwietnia 2012 r., a następnie w dniu 8 czerwca 2012 r. było skuteczne, powód odebrał obie przesyłki osobiście. Skoro zatem odłączenie dostaw gazu nastąpiło w dniu 6 września 2012 r., to nastąpiło ono zarówno po doliczeniu terminu dwutygodniowego na uregulowanie zaległości, jak i doliczeniu miesiąca od terminu upływu płatności, mając na względzie chociażby termin doręczenia drugiego z kolei wezwania do zapłaty (8 czerwca 2012 r.). Przedsiębiorca

zatem po upływie dodatkowego terminu przystąpił do wstrzymania dostaw paliwa gazowego uznając, że odbiorca nie zastosował się do wezwania. Co do zasady wyłączenie dostaw nastąpiło prawidłowo. Powód, jak wynika z informacji (...), otrzymał bowiem wezwania do zapłaty - czemu nie zaprzeczył - i był wobec tego zobowiązany do uregulowania należności z tytułu zaległości, będąc jednocześnie poinformowanym o możliwości odłączenia dostaw gazu. Posiadając informację na temat zaległości i nie regulując należności w wyznaczonym przez przedsiębiorcę terminie dwutygodniowym, powód pozostawał w zwłoce. Następnie po upływie miesiąca nastąpiło odłączenie dostawy paliwa gazowego. W ocenie Sądu trudno uznać zasadność twierdzeń powoda, że nie otrzymał faktur VAT, które nie są wysyłane do odbiorców drogą poleconą. Przedsiębiorca nie przypadkowo posiadał natomiast wiedzę o terminach doręczenia wezwań, albowiem jedynie z tytułu zaległości z dwóch faktur wydał polecenie wyłączenia dostaw na łączną kwotę 117,04 zł. Postępowanie reklamacyjne nastąpiło zaś w trakcie postępowania administracyjnego, dla wykazania przez przedsiębiorstwo prawidłowości swojego postępowania wobec treści art. 6 ust. 3a P.e.

Zdaniem Sądu odebranie przez powoda przesyłek zawierających wezwanie do zapłaty pozwala uznać, że odbiorca zapoznał się z treścią pisma strony sprzedającej energię i został powiadomiony na piśmie o zamiarze wstrzymania dostaw energii jak tego wymaga przepis art. 6 ust 3a P.e.

Skoro zatem odbiorca został „powiadomiony” to oznacza, że została spełniona jedna z podstawowych przesłanek art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne uprawniająca do wstrzymania dostaw energii elektrycznej.

Sąd podziela w tym zakresie stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. VI ACa 1361/12, w którym stwierdzono, iż „przepis art. 6 ust. 3a p.e. chroni przede wszystkim interesy odbiorcy energii elektrycznej, który musi mieć zarówno świadomość istnienia zaległości w opłatach należności za dostarczoną energię, terminów płatności poszczególnych należności oraz poszczególnych okresów zwłoki za konkretnie wskazane czynniki energetyczne jak i świadomość skutków związanych z brakiem uregulowania należności w wyznaczonym terminie, wobec dotkliwej sankcji, jaką jest wstrzymanie dostaw energii elektrycznej. Wymogi określone w tym przepisie muszą być więc bezwzględnie spełnione, aby wstrzymanie dostaw energii było zasadne. Oznacza to, że samo istnienie zadłużenia nie jest wystarczające dla wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, a konieczne jest jeszcze należyte, szczegółowe uprzednie poinformowanie odbiorcy o wysokości zadłużenia i o skutkach braku uiszczenia należności”.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na odstawie art. 47953§ 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł określone w § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 145) oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł określone w § 2 ust. 2 w zw. z § 18 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U z 2013 r., poz. 146), z uwagi na zwiększony nakład pracy pełnomocnika, wynikający z konieczności wielokrotnego stawiennictwa na rozprawach.

SSO Bogdan Gierzyński